

SETEMBRE D'INFART

Hi havia un calendari electoral pactat i decidit. Hi havia unes eleccions autonòmiques a la tardor i hi havia unes eleccions generals a la primavera. Però de sobte, tot ha començat a trontollar de nou. Jordi Pujol ha tornat de vacances i els dubtes han ressuscitat. Aquesta setmana és decisiva per aclarir totes les incògnites pendents.

Expliquen que el president Pujol, un matí de finals d'agost passejava nequitos pel Pati dels Tarongers queixant-se de la poca gent que hi havia al Palau. El president ja havia tornat de les minivacances que ha fet aquest estiu, gairebé inexistents, i volia tenir la màquina a ple rendiment. I és que pels treballadors també hi ha hagut poques vacances enguany. Qui n'ha fet més, diuen, ha fet quinze dies. La màquina no s'ha aturat i s'ha treballat a tot gas tant si finalment es confirmava el calendari electoral pactat entre Jordi Pujol i Felipe Gonzalez com si no. De l'última reunió

entre ambdós presidents, celebrada abans de l'estiu, n'havia sortit l'acord segons el qual Pujol avançava les autonòmiques i González convocava les generals un cop finalitzada la presidència europea. El president de la Generalitat, tradicionalment partidari d'esgotar la legislatura, justificava la decisió per facilitar una sortida "ordenada" a l'actual crisi política espanyola i per no interferir en la presidència espanyola de la UE. En aquell moment ja es va fer sentir, tot i que en veu baixa, les primeres discrepàncies d'UDC respecte aquest calendari i la "sorpresa" silenciosa de bona part de la cúpula de CDC, que preferia primer avançar les generals però que en aquell moment va callar per disciplina. Però l'estiu, encara que passi ràpid, també pot ser molt llarg.

Les vacances del president però no l'havien ajudat a clarificar les coses, sinó que a poc a poc s'havien anat fent més grans els dubtes sobre quines eleccions s'havien de celebrar primer. Els dubtes els havia fet créixer Garzón, amb un acte mortal per al govern socialista que arriba fins el Tribunal Suprem, i una opinió pública difícil de mesurar però visiblement cansada de tantes irregularitats, crisis i sumaris. Gairebé tan cansada com tota la cúpula de la coalició, farta de pressions i de campanyes hostils. Però els dubtes també arribaven per via telefònica.

Trucades a Queralbs. Jordi Pujol ha rebut durant aquest estiu moltes trucades, majoritàriament de gent de fora de CDC, demanant-li que voti en contra dels pressupostos de l'estat i trenqui definitivament amb el PSOE per precipitar eleccions generals. Així ho va explicar en la darrera reunió de l'executiva del seu partit, segons fonts presents. No ha estat un factor determinant per fer replantejar la situació al president de la Generalitat, sobretot perquè alguns dels mateixos que li demanaven ara un trencament amb el PSOE fa dos anys li demanaven que entrés en el govern, però el cert és que ha estat un ingredient més.

Jordi Pujol sempre ha pensat en el calendari electoral seguint un principi inamovible i intocable: les eleccions autonòmiques i les estatals no han de coincidir sota cap concepte. La manera més fàcil d'aconseguir-ho era avançant les primeres, però també la més arriscada, perquè com recorden alguns dirigents de CiU aquests dies, "el primer que doni el pas s'endurà la bufetada". Pujol ha remarcat que no hi ha motius interns de política catalana que justifiquin aquest avançament, però també sap que ell només té potestat per decidir sobre les autonòmiques. Les estatals són competència de González. Per

De l'última reunió entre Felipe González i Jordi Pujol n'havia sortit un calendari electoral pactat i gairebé segellat. A hores d'ara, el president espanyol sap que el president Pujol té menys marge de maniobra per convocar els comicis autonòmics.

de 1996 si volgués, tot i que avui per avui seria políticament inviable. Conscient d'això, la cúpula de CiU donava per bo —abans de l'entrevista entre ambdós presidents— que el líder del PSOE convoqués les generals a final de gener o principi de febrer, cosa que permetria fer les autonòmiques a final de març o principi d'abril. En cas que el president del govern espanyol es mantingués inflexible, no hi hauria més remei que avançar les autonòmiques.

La por al PP. De fet, en la darrera reunió de l'executiva de CDC una part important de la cúpula del partit es va mantenir en la posició d'avançar les eleccions autonòmiques, prescindint del que fes González. El grup de dirigents favorables a aquesta opinió té a més un considerable pes específic al si de la formació, tant en l'àmbit del partit com del govern. Entre d'altres, es van pronunciar en aquest sentit Miquel Roca, Pere Esteve, Joan Maria Pujals i Xavier Trias. La seva argumentació es basava en el fet que era millor celebrar les autonòmiques abans de les generals, perquè era millor anar a les urnes catalanes amb el PP fent encara d'oposició a Madrid que estant en el govern. Governant el PP, segons aquests dirigents, hi ha el perill que el vot útil de dretes a Catalunya vagi massivament cap al PP, i més si encara està en els primers cent dies de govern, quan no ha tingut temps de desgastarse. Prefereixen que Aznar faci campanya a Catalunya encara com a líder de l'oposició que no com a nou president del govern. En

Uns vénen i uns altres se'n van

Aquest curs polític, independentment de l'ordre del calendari electoral que acabi realitzant-se, suposarà l'adéu d'alguna figura política catalana rellevant i el retorn d'alguns noms coneguts, tot i que amb nou vestit. Res que trasbalsi radicalment les alinacions dels diversos equips polítics catalans, però sí una mica de moviment, perquè no es pugui dir que sempre són els mateixos.

L'adéu més espectacular l'ha protagonitzat Magda Oranich, que aprofitant la sequera informativa del mes d'agost, va aconseguir titulars i entrevistes per explicar, amb tot luxe de detalls, el seu adéu d'Iniciativa per Catalunya. A la històrica seu del carrer Ciutat, Ribó i els seus han reaccionat amb prudència, sense fer sang, i s'han limitat a recordar que encara no s'havia parlat de llistes al Parlament i que per tant, Oranich encara no tenia la plaça atorgada. La coneguda diputada cobria la quota independentista de la federació progressista. IC busca ara una personalitat de rellevància per reemplaçar la diputada que tingui característiques similars.

L'Assemblea d'Unitat Popular hagués pogut ser la pedrera on IC hagués pogut escarbar i trobar el seu candidat amb aquest perfil, però els ex-MDT han preferit ara, després de casar-se amb Ribó a les municipals, desfer el matrimoni i anar amb Colom a les autonòmiques com a parella de fet. En teoria, tenen una plaça assegurada al grup parlamentari d'ERC, tot i que depèn de les empentes d'última hora que hi hagi per anar a la llista i del nombre de diputats que obtingui la formació independentista. Si entressin, seria una cara nova a l'hemicicle. Colom també acaba de recuperar a Max Cahner, pactant amb Acció Catalana per segona vegada. El que no se sap és si li donarà també un escó. Cahner, ex-diputat de CiU i ex-conseller de Cultura, no seria una cara nova, però la seva presència aixecaria expectació, entre Colom i Carod Rovira, a pocs escons del president Pujol.

Un altre ex-membre de CDC, però a les antípodes de Cahner, també ha fet el salt i ha reaparegut durant l'estiu abraçant José María Aznar. En política de fitxatges, la pinça electoral PP-ERC sembla que també funciona. Josep Maria Trias de Bes és l'home que ha de revestir de catalanisme la secció regional catalana del PP, encara conduïda per Aleix Vidal-Quadras. Trias de Bes no s'incorpora a la cambra catalana sinó que està previst que encapçali la llista del PP de Catalunya per les generals, desplaçant Jordi Fernández Díaz. Aznar no només ha encarregat a Trias de Bes que guanyi vots pel PP, sinó que li ha encomanat una missió molt més arriscada: normalitzar la relació entre el PP i la societat catalana. De moment ja ha fet el primer gest: no ha volgut rebre el carnet del partit de la mà de Vidal-Quadras i esperarà que li'l doni personalment Aznar. És una declaració d'intencions. També s'ha encarregat ja de *suavitzar* el manifest popular de la Diada, redactat en primer instància per la ploma incendiària de Vidal-Quadras. Són només gestos, però Trias de Bes ja ha començat a fer el seu camí. El que queda per saber és si és un camí prou ample com per fer-lo de la mà de Vidal-Quadras, o si acabaran topant. En cas d'accident, diuen que el segon sempre el poden fer ministre.

P. M.

Oranich: l'adéu més espectacular de la pre-temporada.

Trias de Bes: el nou home d'Aznar.

paraules d'un dels presents, Aznar seria "imparable" ja que tindria l'estat de gràcia que té un govern en el període inicial.

En els últims dies però, al si de CiU havia guanyat terreny el parer que calia posar terra i temps pel mig, abans de fer les autonòmiques. Principalment per "desespanyolitzar" el clima polític català, defugir el vot de càstig i no posar en perill la majoria absoluta. Però sobretot el que havia guanyat terreny, al si de la coalició nacionalista és que cal escenificar definitivament i de forma urgent una ruptura clara i sense paliatius amb el PSOE, independentment del calendari electoral fixat, mitjançant un gest o una cadena de gestos clars de desmarcament.

No als pressupostos. No arribar a un acord sobre el calendari amb González seria un pas cap a aquest trencament perceptible per l'opinió pública —cosa que no es va aconseguir el 17 de juliol quan CiU va anunciar que retirava el suport global al govern—, però no suficient. Un altre pas seria que CiU votés a favor del suplicatori demanat pel Tribunal Suprem contra l'ex-ministre José Barrionuevo, com ja s'ha manifestat, o que votés a favor de la creació d'una comissió d'investigació sobre el cas GAL. Però el pas definitiu, més evident, que CiU i PSOE han trencat relacions seria que els nacionalistes votessin en contra dels pressupostos de l'estat. Fonts nacionalistes han explicat a EL TEMPS que aquesta és una possibilitat que es contempla seriosament al si de la coalició i del govern. L'abstenció en aquest cas no serveix perquè genera poc impacte en l'opinió pública. Un no, en canvi, és percebut automàticament com a ruptura. Aquest vot negatiu no suposaria tampoc donar suport a les esmenes a la totalitat que pogués presentar el PP o Izquierda Unida. Per ara, Pere Solbes, ministre d'Economia espanyol, ja ha rebut la negativa de Macià Alavedra, conseller d'Economia, a començar a negociar, tot esperant que es clarifiqui la situació política. Amb tot, CiU busca una sortida a l'actual bloqueig en què es troba que no perjudiqui tampoc els avenços aconseguits en els últims dos anys tant en matèria econòmica com autonòmica. Però per demostrar que hi ha hagut ruptura definitiva es necessita també, a banda de la "foto", temps per ensenyar-la, i per això des de presidència de la Generalitat es plantejava "redefinir" el calendari.

Aquesta setmana és decisiva per aclarir l'horitzó polític d'aquest curs. Hi conflueixen alguns fets incontestables: a més de l'entrevista entre Jordi Pujol i Felipe González, s'ha de reunir el comitè d'enllaç entre CDC i UDC i, durant el cap de setmana, els consells nacionals dels respectius partits. D'aquesta manera podria quedar tancat el camí electoral que posarà fi a una etapa política, caracteritzada per haver tingut un final tempestuós.

Pere Martí